

862.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 16 października 1922 r.

w przedmiocie częściowej zmiany rozporządzenia o dopuszczaniu przedsiębiorstw ekspedycyjnych do pośrednictwa w załatwianiu formalności celnych.

Na podstawie art. 17 i 21 rozporządzenia Ministra Skarbu oraz Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. № 51 poz. 314) oraz art. 4 ustawy z dnia 16 czerwca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 46 poz. 388) zarządza się co następuje:

§ 1. Wysokość kaucji, ustalonej w pkt. a) art. 4 rozporządzenia z dnia 6 października 1920 roku w przedmiocie dopuszczania przedsiębiorstw ekspedycyjnych do pośrednictwa w załatwianiu formalności celnych (Dz. U. R. P. № 103 poz. 686), powiększa się do dziesięciu milionów marek polskich.

§ 2. Wysokość kaucji ustalonej w pkt. b) art. 4 rozporządzenia, wymienionego w § 1, powiększa się do dwóch i pół miliona marek polskich.

§ 3. Wysokość kaucji ustalonej w art. 4, ustęp trzeci rozporządzenia, wymienionego w § 1, powiększa się do dwóch i pół miliona marek polskich.

§ 4. Termin do uzyskania przez przedsiębiorstwa ekspedycyjne pozwoleń na załatwianie w urzędach celnych formalności celnych, określony w art. 16 (ustęp pierwszy) rozporządzenia, wymienionego w § 1, przedłuża się do dnia 1 stycznia 1923 r.

§ 5. Termin do załatwiania w urzędach celnych zleceń, przyjętych od stron przez przedsiębiorstwa ekspedycyjne, które nie otrzymają pozwolenia na załatwianie w urzędach celnych formalności celnych, wskazany w art. 16 (ustęp drugi) rozporządzenia, wymienionego w § 1, przedłuża się do dnia 1 marca 1923 r.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Minister Skarbu: *Jastrzębski*

863.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 18 października 1922 r.

o zamknięciu subskrypcji na 5% długoterminową wewnętrzną pożyczkę państwową z r. 1920.

Na podstawie art. 1 i 10 ustawy z dnia 27 lutego 1920 roku w przedmiocie wypuszczenia 5% długoterminowej wewnętrznej pożyczki państwowej z r. 1920 (Dz. U. R. P. № 25 poz. 152), zarządza się co następuje:

§ 1. Zapisy na 5% długoterminową wewnętrzną pożyczkę państwową z r. 1920 zamyka się w dniu 31 grudnia 1922 roku.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Jastrzębski*

864.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 20 października 1922 r.

w przedmiocie wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 1922 r. o podwyższeniu podatku spożywczego od cukru na obszarze Rzeczypospolitej.

Na mocy § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 1922 r. (Dz. U. R. P. № 92, poz. 850) o podwyższeniu podatku spożywczego od cukru na obszarze Rzeczypospolitej zarządza się co następuje:

§ 1. Dodatkowemu podatkowi spożywczemu w kwocie 10.000 mk. (dziesięć tysięcy marek) od 100 kg. podlega wszelki cukier buraczany względnie trzcinowy w stanie naturalnym, jak i przerobiony na t. zw. przetwory cukrowe t. j. cukierki, karmelki, czekoladę, miód sztuczny, marmeladę, likiery.

§ 2. Zawartość cukru w przetworach cukrowych ze względu na dodatkowy podatek spożywczy przyjmuje się:

- a) w miodzie sztucznym na 70%;
- b) w cukierkach nienadziwanych i karmelkach na 60%;
- c) w marmeladzie, czekoladzie i cukierkach nadziwanych na 40%;
- d) w likierach na 25% wagi netto przetworów.

§ 3. Kto zatem posiada w chwili ogłoszenia rozporządzenia Rady Ministrów z 11 października 1922 r. zapas cukru wynoszący 100 kg. lub więcej przechowany poza magazynami fabryk cukru, obowiązany jest zgłosić go w ciągu 5 dni po dniu ogłoszenia wspomnianego rozporządzenia Rady Ministrów z 11 października 1922:

- a) na obszarze b. zaboru austriackiego w najbliższym oddziale kontroli skarbowej;
- b) na obszarze b. zaboru rosyjskiego u inspektora kontroli skarbowej, wreszcie
- c) na obszarze b. zaboru pruskiego w kontroli skarbowej, w sposób podany w § 6 niniejszego rozporządzenia.

§ 4. Zgłoszeniu i dodatkowemu opodatkowaniu podlega cały posiadany zapas cukru (§ 1), a nie tylko nadwyżka ponad 100 kg.

§ 5. Przesyłki cukru (§ 1) znajdujące się w chwili ogłoszenia rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 1922 r. w transporcie ma odbiorca